

Egyszer Mátyás király Gömörben vendégeskedett. A helybéli nemesekkel mulatozott, vacsorázott. Itták a jó gömöri borokat. Emelgették az ékes-fényes aranykupákat. Éltették a királyt, ittak az ország boldogulására, ittak egymás egészségére. Áldották a hegyet, amelyik ilyen felséges levet eresztett.

Mit csinált Mátyás Gömörben?

Milyenek voltak az aranykupák?

Mit jelent, hogy emelgették az aranykupákat?

Mi mindenre ittak áldomást?

Csak egyről feledkeztek meg, a szegény emberről, aki a jó bort megtermelte. Megszólalt Mátyás király: - Jó uraim, valakiről nem feledkeztünk meg a nagy áldomásban? Törték a fejüket az urak, de semmi nem jutott eszükbe, amit, vagy akit éltetniük kellene. - Hát a szegény szőlőmunkást nem áldjuk, akinek a jó bort köszönhetjük? - kérdezte a király. - Arra nem gondolunk, aki a szőlőt megkapálta? Összenéztek az urak. Az egyik megszólalt: - Semmi az! Ahhoz nem kell ész.

Kire nem ittak áldomást az urak?

Mit mondanak, miért nem kell rájuk is gondolniuk?

- No, ha semmi, akkor holnap reggel kimegyünk valamennyien a hegyre kapálni! - mondta a király kemény hangon. Az urak nem mertek ellenkezni. Másnap reggel Mátyás kivitte az urakat a szőlőbe, a hegyre. A parasztok éppen reggeliztek a fák alatt. Vöröshagyma, kenyér és szalonna volt az eledelük. - Pfuj! De nagy szaggal vannak - fintorgott az egyik úr. Mátyás király úgy tett, mintha nem hallotta volna, de nem eresztette el a füle mellett.

Miért mennek a hegyre?

Mit csináltak a parasztok?

Mi volt az eledelük?

Az urak elvették a munkások kapáit, s felkaptattak a meredek hegyoldalban. Mátyás úgy rendelkezett, hogy felülről lefelé kapáljanak. Természetesen ő is beállt a sorba. A nagypotrohos urak majd orra buktak a meredek lejtőkön, csorgott róluk a verejték. Kiguvadt a szemük a nagy igyekezetben. A király nem irgalmazott, délig hajtotta őket megállás nélkül.

Hogyan olvastad?

felmentek:

ő is velük csinálta:

elhízott, nagy hasú:

izzadtak:

nem kegyelmezett:

dolgoztatta őket:

Délben végre letelepedhettek ők is egy kicsit az árnyékba. Meg is éheztek, meg is szomjaztak rettenetesen. Ki-ki elővette a tarisznyáját, amibe otthon a szolgák isten tudja miféle finomságokat csomagoltak. Mátyás király nem hagyta, hogy az urak a hazai sültekből, főttékből falatozzanak. Hagymát, kenyeret, szalonnát adott nekik. Amilyen éhesek voltak, még az is nagyon jólesett. Vizet ittak rá, s aztán újra kapálniuk kellett.

Mi volt az urak ebédje?

Mit gondolsz, miért ezt kellett enniük és nem azt, amit otthonról hoztak?

Úgy érezték, soha nem jön el az este, hogy végre hazamehessenek. Ölte őket a szomjúság is, mert a vöröshagyma meg a szalonna kívánja a vizet. Na, valahogy csak eljött az este. A fáradt, izzadt urak alig bírtak hazavánszorogni.

Mit jelent, hogy a vöröshagyma és a szalonna kívánja a vizet?

- Semmi-e a kapálás? - kérdezte Mátyás király a tegnapi urat. - Ó, uram, sose gondoltam volna, hogy ennyire nehéz munka ez, de ők bizonyára megszokták. Mátyás keserűen elmosolyodott. Kutyából nem lesz szalonna. Az urak soha nem fogják megérteni a szegények életét. Azok pedig fogadkoztak, hogy ezután gondolni fognak a föld népére is.

Kutyából nem lesz szalonna: nem változik meg.

Mire értette Mátyás, hogy kutyából nem lesz szalonna?

Mit gondolsz, mit tanultak az urak Mátyástól?

Milyennek ismerted meg Mátyást ebből a meséből?